

אין לך כיסוי רפואי בארץ!!!

• לא רואים עברית • הפוך לדף הבית • תמיכה ושירות • חלון החדשות של הארץ | [Haaretz English Edition haaretz.com](http://HaaretzEnglishEdition.haaretz.com)

haaretz.co.il

העיתון המודפס

הארץ Online

יום שישי כ" בכסלו תשס"ה, 3 בדצמבר 2004

חדשות | כלכלה | גלריה | ספורט | העיתון המודפס | מדריך טלוויזיה | ארכיון הארץ | קפטן אינטרנט

העיתון המודפס

העמוד הראשון
כל חדשות היום
חדשות חוץ
מאמרים
כתבות

מכתבים למערכת

יומי
תגובות למוסף הארץ
תגובות ל ספרים
תגובות ל בריאות

כלכלה
שוק ההון
גלריה
ספורט

הארץ השבוע
תרבות וספרות
גלריה יום שישי

מוספים

מוסף הארץ
מוסף נדל"ן
ספרים
מוסף בריאות
אתר קפטן אינטרנט

השבוע החולף

הקריקטורה היומית
86 שנות הארץ
תורנויות חירום

המהדורה המודפסת << מכתבים למערכת

מכתבים למערכת

התנהגות הכרחית במחסום

בתגובה על "הפלשתינאי עמד וניגן בכינור לפני החייל הישראלי" מאת עקיבא אלדר ("הארץ", 25.11) ומכתב למערכת "חששתי שאתה בא עם הכינור שלך" ("הארץ", 29.11)

אין צורך לחפש בסרטים או במדינות זרות כדי להצדיק את התנהגות החייל בתמונה שצילמה המתנדבת מ"מחסום ווטש".

ב-9 באוגוסט 2001 הצליח פלשתינאי משכם, בן למסעךן אמיד, לעבור מחסום ולהגיע למרכז ירושלים כשנרתיק גיטרה על שכמו. ברבע לשתיים בצהריים הוא נכנס לפיצריית "סבארו", שהיתה מלאה אמהות וילדים. הוא פוצץ את תוכן הגיטרה שלו ורצח בדם קר 15 חפים מפשע וביניהם בתי, מלכי, שהיתה בת 15.

בעקבות זאת, ההתנהגות של החיילים בתמונה היתה לא רק סבירה, אלא הכרחית כדי למנוע עוד טרגדיות כמו זו של פיגוע "סבארו".

חוששני שיבוא יום וחייל העומד במחסום כלשהו ומתלבט בין יסודיות לבין העלמת עין יקרוס תחת עיניו של מתנדב מ"מחסום ווטש". מי יודע מה עלול להיות המחר.

פרימט רוט
ירושלים

לא חריג

אין זה מקרה שנטפלים לוידוא ההריגה שביצע סרן ר' ושתשומת הלב שמקדישים לו גדולה בהרבה מזו שקיבלו שאר מקרי ההרג הברוטליים בשנים האחרונות. הדבר משרת את הוקעתו כ"חריג". באמצעות ההוצאה אל מחוץ לכלל אנו מנסים להגדיר את הכלל: אתיקה צבאית, טוהר נשק וכדומה.

אבל הקצין ה"סורר" אינו חריג ואינו יוצא מן הכלל. במלחמה הנוכחית שברו שני הצדדים את כללי המוסר. הן הישראלים והן הפלשתינאים פוגעים ללא הרף בזכויות האדם ומפירים את החוק הבינלאומי באופן שיטתי. הרג חפים מפשע כבר מזמן אינו יוצא מן הכלל, כי אם הנורמה עצמה.

האם וידוא ההריגה הוא שהופך את ההרג לחמור במיוחד? והרי מרגע שהתקבלה ההחלטה לירות לעבר הילדה - בלי אזהרה - נחרץ גורלה. את היריות הראשונות לא ירה הקצין, כי אם חייליו, שמבקשים להרחיק את האשמה מהם והלאה. איימן אל-המאס יכולה היתה למות מכל אחד מהכדורים, ולכן מבחינה מוסרית אין הבדל בין הקצין לבין חיילי המוצב.

בין הרבים שהוקיעו את חומרת המעשה, היו כמה שהבחינו בבעייתיות הזאת. הם לא הסתפקו בניסיון להציג את הקצין כעשב שוטה, אלא השקיעו מאמץ בניסיון להבין את הרקע למעשה (ישגרת שירות קשה", "שחיקה", "חיילים מופקרים בשטח כמו ברווזים במטווח"). אבל גם ניסיונות אלה מבקשים להרחיק את הנגע מאתנו.

הרג, השפלה, פגיעה ברכוש פרטי - האם יש משהו שאיננו מצדיקים כ"צורך ביטחוני"?